

Vols Carvi?

Toni Carbonell

La Ramona i en Renard, són parella des de l'Institut, 20 anys fa que es van despertar al mateix llit, un dissabte. I sempre més han despertat un al costat de l'altre; per si no fos poc, a l'any de viure junts van arrendar la botiga de fruites que es va traspasar la mare de la Ramona i nit i dia junts, fins el moment.

En Yon i la Joana, l'un treballa en una editorial emergent amb una posició laboral bona i que promet, l'altra, des de jove rata de laboratori, s'entreté controlant la composició de minerals d'una empresa metal·lúrgica, prop de la capital.

Les dues parelles es van conèixer ara fa, més que menys 5 anys, quan la vida els va portar a comprar-se una casa adossada al barri dels Químics, aprofitant que era de nova construcció i la tendència era d'un barri de joves.

Des del primer dia que es van veure, van ser companys de novetats i reivindicacions, pel mal estat de la zona i algun desperfecte de les cases, fruit de la construcció del moment, on el temps d'entrega era primordial per les immobiliàries, goloses de vendes ràpides per sobre de la qualitat.

Els primers dies compartien la decoració de cada una de les cases i quan la Ramona i en Renard, hi varen posar els peus per quedar-se, van convidar pel proper divendres a la nova amistat.

Pocs dies després en Yon i la Joana, ja instal·lats, van tornar el convit i el divendres van tornar a sopar plegats.

Els dos sopars, van servir per conèixer els respectius passats i les perspectives de futur de cada parella, sense fer confessions i passant com mosques per sobre cada tema, no fos que el que semblava ser una bona troballa, s'espatlles per culpa de malentesos, provocats per l'ansia de ser amics!

Poc a poc, els divendres van instaurar-se entre les dues parelles, no com un costum sense sentit, sinó, amb complicitat comuna que estrenyia la relació i els convertia de mica en mica en una família triada.

Les xerrades sobre els respectius passats, anaven sent, ara amb força sinceritat i fidelitat a les vides viscudes i als sentiments i ideologies personals. Era, el que en ambients intel·lectuals ho haguessin nomenat "teràpia de grup, alternatiu".

Passats 2 anys, més de 100 sopars-sessions, en Yon animat per la conversa i el vi que l'acompanyava, va fer una proposta que va fer trontollar la vetllada, no tant per insòlita com per compromesa i que tots quatre en un moment o altre havien sospesat en el seu pensament:

-I SI AVUI, en Ramon i jo ens equivoquéssim a l'hora de marxar cap a casa i anéssim a la casa contrària?

El silenci, els delatà a tots, un a un i a tots plegats. Un cop dit en veu alta, ara corresponia afrontar el fet, tants cops imaginat i que ara podia ser real.

Tots quatre van abaixar la vista i cada un es va quedar sol amb el seu pensament intern. Els costava obrir-se per acceptar el desig davant els altres, tots volien i dolien alhora.

La Ramona va trencar el silenci -Yon, la teva proposta, si és sincera, m'afalaga molt. Però m'ho he de pensar i repensar i sobre tot ho he de parlar amb en Renard.

-Què vols dir que t'afalaga? - va saltar la Joana- I Què, demanaràs permís?, és que necessites permís per estimar a en Yon?

-Jo no penso que passar una nit amb una altra persona, signifiqui estimar-lo o deixar d'estimar a una altra. Posem per cas, que tots hi estem d'acord. Què significaria? Seria el mateix que haver fet el salt a la parella?

-Un moment! -en Yon va aixecar el cap i agafant el got de vi fent senyal de brindis- Brindem per la nostra amistat, una amistat que va més enllà de la vida convencional que ens envolta!

Els quatre, amb més seguiment que convençuts, aixecaren els gots -Per la nostra amistat!

I en Yon va seguir parlant -No voldria que aquesta proposta ens defaci l'amistat i els sopars de divendres, però és en ferm, encara que no ha de ser avui per força, sinó que vull que sapiguen que més d'un divendres ho

he pensat i ho vull compartir, per què penso que tots quatre ho sentim com una possibilitat. Reconec que una cosa és pensar-ho i l'altra, més complicada, posar-ho en pràctica.

De segur que des del moment que ho he posat sobre la taula, tot se'n pot anar en orris. Però, si continuem així, poder també tot es trenca i haurem perdut l'oportunitat d'enfortir la relació que hem forjat durant aquest temps.

En Renard, que ja s'havia ennuegat amb la proposta i refet amb l'opinió de la Ramona, aprofitant una pausa del discurs d'en Yon, va continuar:

-Ja està dit i com veieu, cap hem contradit a en Yon, jo també ho he somiat alguna nit, i no hem trencat l'amistat. Però, com bé ha dit ell, no cal ni córrer a posar-ho en pràctica ni tampoc ho hem de silenciar. Si no obrim el pot, un dia o altre ens explotarà als morros. Jo proposo, que hi dediquem una estona cada divendres a explorar els sentiments que ens provoca aquest fet, real, que d'una marea o altra ens passa a tots quatre. I analitzem les sortides que tenim a les nostres mans.

Sembla que tots quatre relaxen l'expressió, signe que hi estan d'acord. Poc a poc, amb petites frases fetes i llargs silencis va arribar l'hora de anar a dormir. Els petons de comiat, no van ser iguals que els de sempre, cada un d'ells sabia a qui besava i estava atent als petons de tots i cada un dels altres.

Els divendres següents, primer amb vergonya, després amb amb mesures que no els deixava ser prou sincers i més tard reflexionant en veu alta, però, sense pensar que era un tema que els impliqués, els quatre van anar obrint la caixa de Pandora i desgranant tot un seguit de sentiments que al contrari de l'esperat els va unir més i més. Quan un agafava la paraula, bolcava el pap sense filtres, i els altres es deixaven portar cap endins d'ells mateixos, cercant l'empatia amb el discurs que escoltava.

Solien ser intervencions plenes de contradiccions, una barreja de desig personal i tòpics socials, de lluita entre el plaer pur d'ara i aquí i de conseqüències que rebrien ells personalment, de parella i de les famílies. Unes

reflexions quasi religioses front a la filosofia més hedonista coneguda.

A cops, la forma de seure's un al costat de l'altre, provocava una gelosia incontenible a la parella, Altres vegades, un es centrava en una persona que no era la seva parella, i la volia seguir fins el final, alhora que de reüll estava atent a la reacció del corresponent.

El temps i la sinceritat, va llimar les diferències i van arribar a una conclusió:

“Tot i que sabem que si ens intercanviéssim les parelles, probablement no canviaríem la nostra amistat, no volem arriscar aquesta situació per una probabilitat de plaer incert: No barrejarem amistat i sexe, entre nosaltres”.

Un cop tancada la proposta d'en Yon, la vida va seguir amb trobades més o menys alegres i els dies van revertir les sensacions desagradables i semblà que aquells desitjos semi amagats els havien soterrat en l'oblid i un cop més els dies portaren la normalitat. Una amistat corrent, igual que la que havia començat entre les dues parelles feia tant temps.

Des del dia que es van destapar els desitjos, les converses eren amb tots quatre o innocents, ja no hi havia intimitats compartides entre la Ramona i la Joana o en Renard i en Yon i molt menys entre ells i elles, ja no hi havia complicitats entre ells, quasi tampoc entre els membres de cada parella; no per desconfiança si no per no ser temptats i allunyar malentesos i, sobre tot, per seguir fidels a la conclusió del darrer dia, abans de donar per tancat el tema.

La nova normalitat els empenyia a seguir com si res hagués passat, però ja res era igual. No hi havia rialles espontànies, ni esclats d'emocions davant cap fet mentre estaven junts. Però, cap va voler tornar a obrir la caixa de Pandora, no fos cas...

Cinc anys més tard, les dues parelles seguien sense fills i es resistien a parlar-ne, ni en grup ni en parella, fins i tot es feien l'orni amb les seves respectives famílies.

Fa uns dies, la Joana ha rebut un correu electrònic, en resposta a una sol·licitud de feina que va fer per fer, segura que no seria admesa, tant segura que no ho va comentar amb en Yon.

El correu la convidava a una entrevista amb una delegació de l'empresa que arribaria a Barcelona en uns dies.

Mentre es prenen la primera copa de vi la Joana, mig enrogada, va esclatar: El divendres que ve tinc una entrevista de feina!

Les mirades de la Ramona i en Renard, es posen sobre la cara d'en Yon i tot seguit es miren entre ells, per assegurar-se del que han vist: "En Yon no en sap res"

El silenci es glaça com un polo al congelador. Ningú gosa...

La Joana, es sent amb la responsabilitat de dir alguna cosa, -Bé, no canvio de feina. Tant sols vaig a una entrevista. Però, és que no puc dir "NO" a una oportunitat com aquesta. "

És una multinacional, bé no és "una" és la més important del sector, amb molta diferència a les que van darrera seu.

En Yon resta callat, a l'igual que la parella del costat. La Joana, continua parlant, -Vaig presentar el currículum fa 5 dies i ahir al matí, ja tenia la proposta de trobar-me amb un grup de delegats internacionals, a Barcelona, el divendres al matí i si no em va bé el proper dilluns. Son molt ben educats...

-És d'aquí? -va preguntar la Ramona-

-No, això és el que em fa més por, és una empresa de Nova Zelanda .

I com t'hi entens amb ells? -en Yon, escup la pregunta amb ironia- perquè una cosa son quatre paraules i l'altre és viure en un idioma estrany.

La Joana, se'l mira, sabent que ell ESTÀ EMPRENMYAT i sentint-se culpable per no haver-li-ho comentat a soles- però, al cap de la Joana hi ha un pla, un pla que no vol desvelar i és per això que retira la mirada i calla.

El sopar passa sense pena ni glòria, ja no se'n parla més per no engegar cap baralla, es tanca amb un brindis: Que hi hagi sort!

Ha passat la setmana, la conversa de l'entrevista, no ha sortit entre la Joana i en Yon. El matí del divendres, la Joana es dutxa amb parsimònia, molta més que de costum, i en Yon; al sortir passa per la porta del lavabo i diu en veu alta: - Ens veiem aquest vespre... que hi hagi sort a l'entrevista!.

I, encara que a vegades no ho sembla, tot arriba, avui toca sopar a casa del veïns.

En Renard i la Ramona, com sempre que han de fer sopar pels quatre, s'han passat la tarda elegint el menú i al súper, comprant els ingredients que fan falta.

A l'altra casa, el silenci entre la Joana i en Yon, el viuen de diferent estat d'ànim: tens per part d'ell i relaxada, molt relaxada, ella; no té necessitat de desvelar la intriga.

Plegats, surten de la casa per fer els 15 metres i tocar el timbre de la casa dels veïns amics.

Ell amb una ampolla de cava, ella amb una safata de pastissos que ha comprat a la capital.

S'obre la porta, els petons de rigor i les rialles de sempre.

-El sopar ja quasi està! -diu en Renard- a taula hi ha vi d'Espionellà, me l'han regalat aquesta setmana. Servir-vos-en!

La Joana va a la cuina, amb els pastissos i el cava, vol escudar-se per uns moments amb la companyia de la seva amiga, segura que li farà costat en l'objectiu de no avançar res.

Vint minuts més tard, ja asseguts i amb els plats plens d'exquisideses, la Joana imita una escena de pel·lícula: es posa dreta i demana silenci mentre amb el ganivet, fa dringar la copa mig plena de vi d'Espolla:

-Amiga, amics -la veu li comença a tremolar per dins-estic emocionada, avui he anat a l'entrevista i no s'ho han pensat gaire, m'han atès amb educació i m'han deixat parlar, ha estat una entrevista meravellosa, i fructífera per a mi: "Esteu davant, una cap dels laboratoris farmacèutics més importants del món. El mes que ve, començo!

Fa una pausa, però abans que comencin els altres, amb un allau de preguntes, torna a fer dringar el got i continua:

Davant aquest moment de les nostres vides, vull fer una proposta:

I SI A FINALS DE MES, sortint de la zona de confort, en Renard i jo marxem a Nova Zelanda?